

[Hans Rasmussen.]

personer er så forhippede på, som det ærede medlem hr. Ninn-Hansen mente, at hele Fællesrådet skulle danne en arbejdsløshedskasse? Jeg ved ikke, om biskopperne kan afskediges og eventuelt gå arbejdsledige, men jeg tror ikke, de ved ugentlige bidrag vil sikre sig og bringe økonomiske ofre. Jeg kan ikke se rettere, end at det ville blive en karikatur af en lovgivning, hvis folketinget var den af oppositionen foreslåede ændring følgagtig; men det er, så vidt jeg kan bedømme det, vel også bare et politisk krumspring, præcis på samme måde som når oppositionen ved enhver lejlighed søger at bakke hr. Lyngesens primitive forslag om voldgift i arbejdsstridigheder op. Det er jo ingen sag at foreslå tvungen voldgift, når man forud sikrer sig, at næppe 8 pct. af Fællesrådets medlemmer kan komme ud for en sådan situation; det er vel kun bankfunktionærerne, der har givet sig i kast med en voldgift, og jeg gad nok se, hvordan voldgift i øvrigt skal kunne regulere hele arbejdsmarkedet, når man inden for dette område snart har brugt måneder for at ordne et så simpelt anliggende som lige løn for lige arbejde, og man er vel dårligt nok ved begyndelsen endnu.

Ud fra et fagforeningssynspunkt og rent personligt mener jeg, det er ganske rimeligt, at funktionærerne organiserer sig — jeg har selv forsøgt, om vi ikke kunne få en rimelig aftale i stand mellem Fællesrådet og De samvirkende Fagforbund på arbejdsmarkedet — men det er nu engang helt horribelt, om et så uhomogent fællesskab som Fællesrådet skulle vise vej med hensyn til, hvordan lovgivningen vedrørende arbejdsløshedskasserne skal indrettes, og hvordan stridighederne på arbejdsmarkedet skal afgøres. Det forekommer mig, at naturen går over optugtelsen, og det ville være mere klædeligt, om den pågældende organisations formand optrådte med lidt større beskedenhed, når det drejer sig om drøftelserne af de principielle problemer, som

stats- og kommunalforeninger, lærerforeninger, præsteforeninger, amtmandsforeninger, statsadvokatforeninger og officersforeninger aldrig nogen sinde kan blive deltagere i eller påvirket af. Disse sidste bemærkninger skal oppositionen i øvrigt ikke tage sig alt for nær; den kan jo ikke gøre for, hvordan hr. Lyngesen springer rundt.

Jeg tør trygt gå i gang med en udvalgsbehandling angående det foreliggende forslag. Vi fra vor side vil gerne gå i detaljer og medvirke til at nå frem til en løsning, når der er tale om åbenbare uretfærdigheder; men at give frit slag for oprettelse af unødvendige arbejdsløshedskasser vil vi modvirke, for det er stik imod den udviklingens lov, som vi navnlig på dette område må underkaste os.

Modernisering og rationalisering inden for arbejdsløshedskassernes område er sikkert en sag af stor vigtighed, men det er lige lovlig flot, når det ærede medlem hr. Ninn-Hansen anfører, at forslagsstillerne i øvrigt er utilfredse med administrationen af arbejdsløshedskasserne. Kan man udtale sig sagligt om administrationen? Har man bestemte forhold at pege på? Er det ikke på grund af ukendskab til forholdene, at man stiller sig så negativt og siger, at man ikke er tilfreds? Det er dog for letkøbt. I øvrigt er det en kendsgerning, at alle de funktionærforeninger, der er tilknyttet Fællesrepræsentationen for danske Arbejdsleder- og tekniske Funktionærforeninger, nemlig Foreningen af Værkstedsfunktionærer i Jernindustrien i Danmark, Foreningen af Arbejdsledere i Danmark, herunder Danmarks Formandsforening, Maskinmestrenes Forening og Teknisk Landsforbund, jo alle sammen har en arbejdsløshedskasse knyttet til deres virksomhed. Hvad gør man vrøvl over? Det drejer sig på disse områder om ca. 25 000 funktionærer, der er arbejdsløshedsforsikret, hvilket vi i sig selv finder naturligt, da deres stilling i erhvervslivet er forbundet med risiko for arbejdsledighed. Dog må